

BIBLIOTEKA
SHTETIT

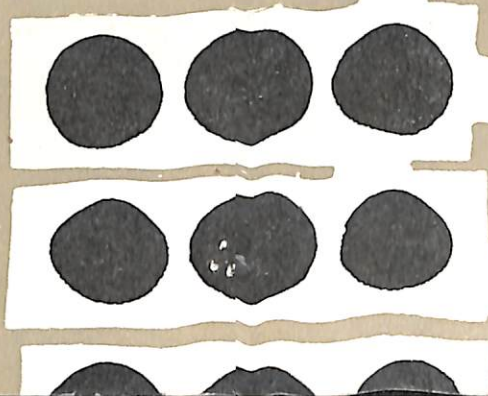
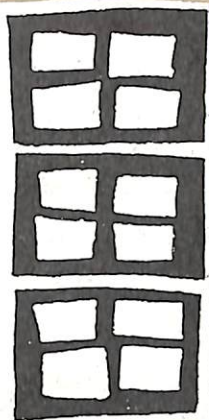
81H-32

H29

DYLBER
HASANI

Ballkoni
i katit
të katërt

NOVELË

814-32

H 29

DYLIBER HASANI

S

BALLKONI I KATIT
TË KATËRT

59232

1079

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

PASOJA E NJË NDËRHYRJEJE

Ajo ndërtesë katërkatëshe ishte në anë të rrugës dhe pikërisht në anën e rrugës, pranë ndërtesës qenë vendosur shtyllat e linjës elektrike. Telat e ngarkuara me korent qenë pengesë për të hequr armaturën e mbulesës së ballkonit të katit të katërt sepse, sado i kujdesshëm të bëhej dizarmimi, që e pamundur që të mos binte ndonjë copë dërrasë sipër telave. Dhe ajo punë duhej bërë pa tjetër. Me përjashtim të atij ballkoni, ndërtesa që gati për dorëzim. I vështirë pat qenë edhe dizarmimi i ballkoneve të tjera të asaj ndërtese, por pozicioni që kishte ballkoni i katit të katërt ndaj telave të linjës elektrike nuk i lejonte punëtorët e brigadës, që ngritën atë ndërtesë, ta merrnin përsipër atë punë, pa u hequr më parë telat nga NISH Elektriku.

Elektriciisti për të prerë korentin dhe për t'i zgjidhur telat nga njëra shtyllë, pas kërkesës së dhjetë që ju bë NISH Elektrikut nga NSHN-ja, erdhi aty nga ora dy pasdite. E përmenda jo më kot këtë orë sepse, sikur elektriciisti të kishte ardhur gjysmë ore më parë, kjo ngjarje që po tregoj nuk do të që zhvilluar. Por ngjarjet janë rezultat i veprimt të njerëzve që marrin pjesë në zhvillimin e

tyre dhe, derisa nuk i ndalon dot këto veprime, nuk e ndalon dot as zhvillimin e ngjarjeve. Pra, ishte ora dy pasdite, kur elektrikisti po bëhej gati të hipte në shtyllë. Pikërisht në atë kohë, Nezir Hyseni po kthehej nga zyra për në shtëpi. Atij i tërhoqi vëmendjen elektrikisti.

— Ka defekt korenti? — e pyeti Neziri elektrikistin.

— Jo, nuk ka defekt, por jam urdhëruar që t'i largoj telat, derisa të mbarojnë dizarmimin e ballkonit punëtorët e kësaj ndërtese.

Përgjigja e elektrikistit që shumë e qetë. Nezirit ju duk sikur i tha: «Ja, po ja heq pak lëkurën këtij preshi, sepse qenka bërë me baltë». Kështu ju duk atij, megjithëse elektrikistit as i kishte shkuar nëpër mend fjala «presh». Por mendimet në mendjet e njerëzve marrin drejtime të ndryshme. Prandaj ndodhi që, ndërsa elektrikisti bënte punën e tij të zakonshme, për të cilën e kishin urdhëruar, Nezir Hyseni e quante atë punë krejtësisht të jashtëzakonshme dhe anormale. Një urdhër i tillë ishte dhënë gabim dhe, megjithëse ishte dhënë, në asnjë mënyrë nuk duhej zbatuar.

— Po për sa kohë do të na pritet korenti? — pyeti Neziri elektrikistin.

— Unë kam urdhër vetëm për t'i zgjidhur telat. Kur të më japin urdhër përsëri, unë vij dhe i lidh.

Edhe këto fjalë u thanë po me atë mënyrë të qetë. Dhe kjo përgjigje kaq e thjeshtë, fare pa përgjegjësi, premtonte për një mungesë korenti prej më tepër se dy ditësh, ndërsa dizarmimi nuk zgjaste as dy orë punë. «Një gjë e zakonshme kjo për ata të NISH Elektrikut», mendoi me vete Neziri.

Mendja e tij e shqetësuar vrapoi për te ndeshja e boksit që do të shikonin atë mbrëmje në televizor. Kishte një kohë të gjatë që qe pregatitur shpirtërisht për atë shfaqje. «Dhe ja ku na dalka që do të pritet korenti, për arësye se do t'u dizarmo-ka ballkoni! Punë e madhe! Punëtorët e ndërtimit të kësaj banese le ta zgjidhnin vetë këtë punë, me forcat e tyre dhe pa u rënë më qafë të tjerëve!» Neziri i tha elektrikistit që ta ndalonte punën.

— Unë urdhërin e marr vetëm nga shefi im — u përgjegj ai.

Nezir Hyseni nuk e zgjati. Shkoi në shtëpi dhe, pa lënë ende çantën mbi tryezë, mori telefonin dhe kërkoi NISH Elektrikun. Nëpunësi që dëgjoi zërin e tij, kërkoi më parë emrin e të interesuarit. Emri që dëgjoi ishte mjaft i njohur për nëpunësin. Bile, personit që mbante atë emër, po ai nëpunës i kishte një detyrim të vjetër. Dhe si rrjedhim i atij detyrimi, elektrikistit të ngarkuar për zgjidhjen përkohësisht të telave i erdhi një pusullë ku shënoheshin këto dy fjalë: «Ndërpreje punën!» Dhe poshtë tyre firma e shefit.

O O O

Kjo ndodhi në një kohë shumë të shkurtër, vetëm disa minuta pasi inxhinier Avdiu, i ngarkuari i posaçëm nga drejtoria e NSHN-së për dorëzimin e objekteve kishte ikur nga ndërtesa. Ai e pa elektrikistin kur mbërriti. Ky fakt ishte shumë bindës se armatura e mbulesës së ballkonit të katit të katërt do të dizarmohej pa tjetër atë pasdite. Kjo qe porosia e vetme dhe kryesorja që i dha inxhinieri

brigadierit. Dhe brigadieri u zotua se kjo porosi do të kryhej.

Nezir Hysenin, Avdiu e pa kur vinte nga zyra me çantë të madhe nën sjetull. Atij as që i bëri përshtypje dhe as që kishte përse t'i bënte. E kujt nga ne i shkon ndër mend se mund të kemi ndonjë pasojë, qoftë edhe nga një njeri i vetëm, me të cilin mund të takohemi në rrugë? Po po ta dinte Avdiu se ai burri me çantë të madhe nën sjetull do të bëhej shkak për mosheqjen e linjës elektrike nga ana e rrugës pranë ndërtesës, atëhere ndryshonte puna. Por, derisa s'e dinte, kishte të drejtë të shkonte i shkujdesur, i bindur plotësisht se dizarmimi do të mbaronte atë ditë dhe, si rrjedhim, ndërtesa shumë shpejt do të bëhej gati për dorëzim. Me këtë siguri e shkujdesje ai raportoi në drejtorinë e ndërmarrjes dhe iku në shtëpi.

Dreka ju duk shumë e shijshme. Por këtë drekë të këndshme e preu në mes e trokitura e portës. Gjë e rrallë të vinte njeri në shtëpinë e tij në atë kohë.

E shoqja u ngrit e hapi portën. Një zë pyeti.

— Aty është inxhinieri?

Avdiu e njohu atë zë. Ishte Fatmiri, brigadieri, të cilit i kishte dhënë porosinë.

— Hajde, urdhëro Fatmir — thirri. — Urdhëro, se të dashka vjehrra shumë.

Me siguri brigadieri vinte të raportonte për kryerjen e porosisë. Prandaj e kishte hak të gostitej me një gotë verë.

— Falemi nderit inxhinier, por nuk kam kohë. Po pate mundësi, dil një minutë — foli Fatmiri që nga porta.

Avdiu doli me nxitim. Kur mori vesh ato që

i tha brigadieri, i harroi fare gjellën e shijshme dhe shishen e verës që kishte për drekë.

— Detyra që të kam ngarkuar duhet të kryhet pa tjetër, nata, ditë të bëhet — i tha Fatmiri.

— Por si, në ç'mënyrë, shoku inxhinier?

— Nuk e di! Vrajani mendjen dhe gjejeni vetë mënyrën! Unë kam raportuar në drejtori se ajo punë ka mbaruar. Mua po më zien koka nga punët e mia — tha dhe iku duke e lënë brigadierin te dera.

Brigadier Fatmiri mbeti ashtu më këmbë, pa ditur ç'të bënte, atje te porta e shtëpisë së inxhinier Avdiut. «Si ka mundësi që të vish për t'u konsultuar, për të qarë hallin, për të kërkuar ndihmë në lidhje me punën e përbashkët me një njeri që ti e çmon, e respekton për aftësitë e tij, ke besim se ky njeri do të të ndihmojë me siguri, kurse ky të lë mu si shul te dera me fjalët «Vrajani mendjen»?»

Porta kishte mbetur gjysmë e hapur dhe Fatmiri pa gruan e inxhinierit, e cila gjithashtu vështronte disi e hutuar. Ajo i dëgjoi fjalët që u shkëmbyen midis të shoqit dhe brigadierit «Pastaj, ndërsa Avdiu u largua për në kuzhinë gjithë zemërim, e shoqja qëndroi në korridor, në anë të derës gjysmë të hapur.

Fatmiri s'kishte ç'të bënte më aty dhe u largua.

Atëhere gruaja e inxhinierit e mbylli portën plotësisht. I shoqi po matte me hapa gjatësinë e kuzhinës. U mat që t'i fliste diçka, por ndërroi mendim, ngaqë ju duk sikur ai murmuriste me vete, gjë që e bënte saherë mërzitëj shumë. Dhe vërtet Avdiu murmuriste. Gjithë inatin e kishte sepse u zhgënjye. Kur dëgjoi zërin e Fatmirit, ai kujtoi se porosia që i kishte dhënë kishte përfunduar. «Prit

rrush, e të dalin kumbulla të tharta». Si dreqin vajti e raportoi në drejtori? Po e pa vetë atë dreq elektriciçisti që erdhi, e pa vetë me sytë e tij. Disa minuta më parë mendonte që, në mbledhjen më të afërme që do të bëhej, emri i tij do të përmendej i shoqëruar me fjalët: «Ka qenë gjithnjë në krye të detyrës, dorëzimin e objekteve nuk e ka veçuar asnjëherë nga mendja. Puna e tij sistematike dhe shumë e përpiktë ka bërë që asnjë ndërtesë të mos e kalojë afatin e dorëzimit».

— Ulu të hash — i tha e shoqja. — T'u ftoh gjella fare.

Toni i butë, ledhatues i zërit të saj e shkriçëroi disi.

U ul në tryezë.

O O O

Punëtorët e brigadës që drejtonte Fatmiri, ndërtonin një godinë tjetër afër asaj që ishte bërë gati për dorëzim. Ballkoni me armaturën e mbulesës së pahequr ndodhej karshi ndërtesës së re që po hidhte shtat në katin e dytë të saj. Ballkoni sikur u ankohej punëtorëve, sikur u thoshte: «Ju do të ndërtoni ballkone të tjera, kurse mua më latë kështu, të mbërthyer me armatura. Hiçmini këto shtylla e këto dërrasa, hiçmini që pastaj këtu të vijnë banorët e të më zbukurojnë me lule. Ata do të nxjerrin karriçet e do të çlodhen kur të kthehen nga puna, ashtu si çlodheni edhe ju nëpër ballkonet tuaja». Kështu u dukej punëtorëve sikur u fliste ballkoni. Ata e kuptonin vetë këtë, por ja që poshtë atij ballkoni kalonte linja elektrike...

Kështu punëtorët vazhdonin punën e tyre të zakonshme për ngritjen e banesës tjetër. Ata e panë elektriciistin që erdhi për të hequr telat dhe mendimet e tyre, bisedat u harmonizuan me tringëllimat e mistrive e të çekiçëve. Por ata panë edhe Nezir Hysenin, atë burrin me kostum kafe dhe me çantë të madhe nën sqetull, që foli me elektriciistin. Më në fund panë elektriciistin që ndërpreu punën dhe mendimet e tyre u ngatërruan, nuk shkonin sipas ritmit të mistrive e çekiçëve.

Fatmiri erdhi pikërisht në kohën kur punëtorët po ndërronin teshat. Një ndjenjë zemërimi e përzier me pakënaqësi vërehej në fytyrën e tij. Punëtorët ndaluan ashtu siç ishin: kush me pantallonat në duar, kush duke lidhur këpucët e ndonjë tjetër duke veshur këmishën.

Nga dritarja e dhomës dukej ballkoni i katit të katërt, si këmba e një të sëmuri që është shëruar prej kohësh, por që mjekët nuk vendosin t'ja heqin allçinë. Lart në qiell në drejtim me ballkonin, një re qëndronte e palëvizur.

— Armaturën duhet ta heqim sot pa tjetër — e prishi heshtjen Fatmiri.

Shokët filluan të lëvizin. Nuk merrej vesh nëse visheshin apo zhvisheshin. Gojën nuk e hapi asnjëri.

— Urdhëri i inxhinier Avdiut është i prerë — dha Fatmiri. — Duhet mbaruar kjo punë si një e një që bëjnë dy. Se si, punë për ne. Hajde ta diskutojmë dhe të vendosim.

— Ma lini mua — tha Safeti, një burrë me mustaqe të gjata, gjysmë të zeza e të thinjura. — Ja, shkoj e fus levën unë tani dhe i bëj lëmsh me dërrasa e binarë e me gjithë tela.

Dikush qeshi. E qeshura u dëgjua si një krismë e thatë.

Nuk kishte njeri qejf as për fjalët e Safetit, as për të qeshurën që i pasoi.

U rrahën disa variante dhe më në fund u vendos: Do të lidhej armatura me litar. Litarët dhe binarët e mbështetur në ballkon do të tërhiqeshin që brenda nga dhoma. Po të kryhej me kujdes kjo punë, mënjanohesh rreziku që dërrasat e binarët të binin sipër telave. Kjo detyrë ju ngarkua ta kryenin Fatmiri, Hamiti e Stefani, tre shokët më të kujdesshëm. U bë një propozim që të qëndronte gjithë brigada, por u hodh poshtë. Shokët e tjerë të brigadës u veshën dhe ikën.

Kur të tre shokët e lidhën armaturën e ballkonit dhe bënë gati binarët për t'i tërhequr, ishte bërë natë. Ishin lodhur dhe qëndruan të ndiznin nga një cigare. Nuk dukej më ai grumbulli i vogël i reve, që rrinte pa lëvizur sipër ballkonit. Tymi i cigareve dilte nga dhoma ku qenë ulur tre punëtorët dhe përzihej me natën. Ata rrinin pa folur.

Ndërtesa e tyre që vazhdimi i numrit të godinave të tjera në atë blok të madh banesash. Në këmbët e pallateve të reja kishin mbetur disa shtëpi të vogla, të vjetra, si kërpudhat në një pyll me drurë gjigantë. Pritej mbarimi i asaj ndërtesë që edhe ato shtëpi të vogla të zhdukeshin si kërpudhat nga breshëri.

Në ndërtesat përreth u ndezën dritat. Fëmijët që luanin përjashta me peta u futën brenda.

— Ngrihemi tani — tha Fatmiri.

Dy të tjerët qenë të gatshëm.

Një llambë e varur në një shtyllë të lartë në anë të rrugës lëshonte dritë deri tek ata.